

Η αποκάλυψη του Ιωάννη κατά Νίκο Παπακώστα - Κεφάλαιο δέκατο έκτο

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

ΟΙ ΕΠΤΑ ΦΙΑΛΕΣ ΑΔΕΙΑΖΟΥΝ

και τα νερά του στέρεψαν, ώστε ν' ανοίξει ο δρόμος

των βασιλιάδων που 'ρχονται απ τη μεριά του ήλιου

Μεγάλη άκουσα φωνή προς τους επτά αγγέλους

να ακούγεται απ' το ναό και δυνατά να λέει

Πηγαίνετε να αδειάσετε και τις επτά φιάλες,

θυμό που έχουν του θεού, σ' όλης της γης τα πλάτη.

Έφυγε ο πρώτος άγγελος κι' άδειασε τη φιάλη

Πού 'γινε έλκος και ύπουλη πληγή για τους ανθρώπους,

που προσκυνάνε το θεριό, τ' άγαλμα το δικό του

και έχουνε το σημάδι του στο μέτωπο η στο χέρι.

Ο δεύτερος ο άγγελος έριξε τη φιάλη

καταμεσής στη θάλασσα, στη μέση του πελάγου.

Κοκκίνισε όλο το νερό, σαν αίμα πεθαμένου,

και χάθηκε κάθε ζωή που μέσα της υπήρχε.

Ο τρίτος τη φιάλη του αδειάζει στα ποτάμια

και στις υδάτινες πηγές κι αμέσως γίναν αίμα.

Άκουσα τότε του νερού τον άγγελο να λέει

Δικαία αποφάσεις και δίκαια έχεις κρίνει,

αφού αυτοί που έχυσαν των προφητών το αίμα

και των αγίων, άξιοι είναι και να το πίνουν.

Και το θυσιαστήριο ακούστηκε να λέει

Ορθές είναι και δίκαιες οι κρίσεις σου θεέ μου.

Ο τέταρτος τη σκόρπισε στον ήλιο τη φιάλη,

Και με φωτιά τον άφησαν να κάψει τους ανθρώπους.

Οι άνθρωποι ανάψανε απ' την πολύ τη ζέστη

και το θεό βλαστήμαγαν, έβριζαν τ' όνομα του,

αφού αυτός τους έστειλε πληγές για το κορμί τους

κι αυτός είναι που στα δεινά έχει την εξουσία.

Όμως δεν μετανόησαν, θηρία προσκυνάνε

και δε δοξάζουν το θεό, μη και τον ευλογάνε.

Ο πέμπτος ήρθε κι άδειασε την πέμπτη τη φιάλη

στο θρόνο επάνω του θεριού κι αμέσως σκοτεινιάζει

όλο του το βασίλειο και οι άνθρωποι απ' τον πόνο

μασάγανε τις γλώσσες τους, τις κάνανε κομμάτια,

και το θεό βλαστήμαγαν για τούτα που παθαίναν,
για τα δεινοπαθήματα και το μεγάλο πόνο.
Κι όμως δεν μετανόησαν, ούτε και μετανιώνουν
τα έργα τους συνέχισαν και το θεριό λατρεύουν.
Ρίχνει ο έκτος άγγελος αυτήν όπου κρατούσε
πάνω στο μέγα ποταμό, τον ποταμό Ευφράτη
και τα νερά του στέρεψαν, ώστε ν' ανοίξει ο δρόμος
των βασιλιάδων που 'ρχονται απ τη μεριά του ήλιου
κι είδα απ' το στόμα του θεριού, του δράκοντα το στόμα
και του ψευτοπροφήτη τους να βγαίνουν, σαν βατράχια,
πνεύματα τρία ακάθαρτα, πνεύματα των δαιμόνων.
Νάσου τερτίπια αρχίσανε περίεργα να κάνουν,
που 'χαν σκοπό και θέλανε της γης τους βασιλιάδες,
όλους να τους μαζέψουνε και να τους οδηγήσουν
στον πόλεμο που θα γενεί τη μέρα τη μεγάλη,
του Παντοκράτορα Θεού, της κρίσης την ημέρα.
Και να, σαν κλέφτης στα κρυφά φτάνω μέσα στη νύχτα
κι ευτυχισμένος είν' αυτός που 'μεινε στην αγρύπνια
και φύλαξε τα ρούχα του μην κι έρθει στην ανάγκη
να περπατήσει ολόγυμνος δείχνοντας την ασχήμια.
Για πόλεμο τους σύναξε όλους τους βασιλιάδες
σε τόπο που εβραϊκά Αρμαγεδδών τον λένε,
όπου 'ναι τρόμου και σφαγής, τόπος αγριεμένος,

και μάχες έγιναν πολλές, ποτάμι πάει το αίμα.

Και στον αγέρα άδειασε του έβδομου η φιάλη
κι απ' το ναό του ουρανού κι από τον θρόνο βγήκε
φωνή μεγάλη κι έλεγε Αυτό που ήταν να γίνει
έγινε και τελείωσε καθώς ήταν γραμμένο.

Τότε αστραπές αστράψανε, οι κεραυνοί βροντήσαν
κι ένας σεισμός όπου όμοιο η γη δεν είχε νοιώσει,
τράνταξε τα συθέμελα όλης της οικουμένης.

Ποτέ δεν εματάγινε τέτοιος σεισμός μεγάλος,
που 'ρθε στα τρία και χώρισε η πόλη η μεγάλη
κι οι άλλες πόλεις των εθνών έπεσαν και σκορπίσαν.

Μπρός το Θεό μνημόνευσαν όλοι τη Βαβυλώνα
και το ποτήρι του κρασιού είπανε να της δώσουν
ολόγιομο Θεού θυμό κι οργή να ξεχειλίζει.

Και χάθηκε κάθε νησί, τα όρη δεν βρεθήκαν.

Χαλάζι σαν το τάλαντο πέφτει σε γη κι ανθρώπους
και κείνοι βλαστημούσανε για τούτο που τους βρήκε.

Έμμετρη απόδοση στα σύγχρονα ελληνικά

ΝΙΚΟΣ ΠΑΠΑΚΩΣΤΑΣ

